UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Institutiones Canonicæ

Schnorrenberg, Anno

Coloniae, 1740

Index Regularum Juris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-62040

Visual Library

INDEX

Regularum Juris.

Ex Lib. V. Decretalium.

Reg. I. Omnis res, per quaſcunque cauſas naſcitur, per eaſdem diſſolvitur. pag. 2.
II. Facta, de quibus dubium eſt, quo animo fiant, in meliorem partem interpretamur. 4.
III. Utiliùs ſcandalum naſci permittitur, quàm veritas relinquatur. 6.
IV. Quod non eſt licitum in lege, neceſſitas licitum facit. 10.
V. Quod latenter, aut per vim, aut aliàs illicitè introductum eſt, nullâ debet ſtabilitate ſubſiſtere. 13.
VI. In ipſo cauſæ initio non eſt à quæſtionibus inchoandum. 15.
VII. Quidquid Sacratis DEO rebus, & Epiſcopis injuſtè infertur, pro Sacrilegio reputatur: quia ſacra ſunt, & à quoquam violari non debent. 18.
VIII Qui ex timore præceptum facit, aliter, quàm debeat, facit, & ideo jam non facit. 21.
IX. Defleat peccator, quia offendens in uno factus eſt omnium reus. 22.
X. Non poteſt eſſe juſta Paſtoris excuſatio, ſi lupus ovem comedat, & paſtor neſcit. 24.
XI. Indignum eſt, & à Romanæ Eccleſiæ conſuetudine alienum, ut pro Spiritualibus facere quis homagium compellatur. 27.

Ex Lib. VI. Decret.

I. Beneficium Eccleſiaſticum non poteſt licitè ſine inſtitutione Canonica obtineri. 30.
II. Poſſeſſor malæ fidei ullo tempore non præſcribit. 33.
III. Sine poſſeſſione præſcriptio non procedit. 36.
IV. Peccatum non dimittitur, niſi reſtituatur ablatum. 39.
V. Peccati venia non datur, niſi correcto. 42.
VI. Nemo poteſt ad impoſſibile obligari. 45.
VII. Privilegium perſonale perſonam ſequitur, & extinguitur cum perſonâ. 47.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

VIII. Semel malus ſemper præſumitur eſſe malus. 50.
IX. Ratum quis habere non poteſt, quod ipſius nomine non eſt geſtum. 52.
X. Ratihabitionem retrotrahi & mandato non eſt dubium comparari. 55.
XI. Cum ſunt partium jura obſcura, reo favendum eſt potiùs, quàm actori. 57.
XII. In judiciis non eſt perſonarum acceptio habenda. 60.
XIII. Ignorantia facti, non Juris excuſat. 64.
XIV. Cum quis in Jus ſuccedit alterius, juſtam ignorantiæ cauſam cenſetur habere. 67.
XV. Odia reſtringi, & favores convenit ampliari. 69.
XVI. Decet conceſſum à Principe Beneficium eſſe manſurum. 73.
XVII. Indultum à Jure beneficium non eſt alicui auferendum. 75.
XVIII. Non firmatur tractu temporis, quod de Jure ab initio non ſubſiſtit. 77.
XIX. Non eſt ſine culpa, qui rei, quæ ad eum non pertinet, ſe immiſcet. 80.
XX. Nullus pluribus uti defenſionibus prohibetur. 81.
XXI. Quod ſemel placuit, ampliùs diſplicere non poteſt. 86.
XXII. Non debet aliquis alterius odio prægravari. 89.
XXIII. Sine culpa, niſi ſubſit cauſa, non eſt aliquis puniendus.
XXIV. Quod quis mandato facit judicis, dolo facere non videtur, cum habeat parere neceſſe. 93.
XXV. Mora ſua cuilibet eſt nociva. 94.
XXVI. Ea, quæ fiunt à Judice, ſi ad ejus non ſpectant officium, viribus non ſubſiſtunt. 97.
XXVII. Scienti & conſentienti non fit injuria neque dolus. 98.
XXVIII. Quæ à Jure communi exorbitant, nequaquam ad conſequentiam ſunt trahenda. 100.
XXIX. Quod omnes tangit, debet ab omnibus approbari. 102.
XXX. In obſcuris minimum eſt ſequendum. 104.
XXXI. Eum, qui certus eſt, certiorari ulterius non oportet. 107.
XXXII. Non licet actori, quod reo licitum non exiſtit. 109.
XXXIII. Mutare quis conſilium non poteſt in alterius detrimentum. ibid.
XXXIV. Generi per ſpeciem derogatur. 112.
XXXV. Plus ſemper in ſe continet, quod & minus. 114.
XXXVI. Pro poſſeſſore habetur, qui dolo deſiit poſſidere. 117.
XXXVII. Utile non debet per inutile vitiari. 118.
XXXVIII. Ex eo non debet quis fructum conſequi, quod niſus extitit impugnare. 121.
XXXIX. Cum quid prohibetur, prohibentur omnia, quæ ſequuntur ex illo. 122.
XL. Pluralis locutio duorum numero eſt contenta. 124.
XLI. Imputari non debet ei, per quem non ſtat, ſi non faciat, quod per eum fuerat faciendum. ibid.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

XLII. Acceſſorium naturam ſequi congruit principalis. 127.
XLIII. Qui tacet, conſentire videtur. 130.
XLIV. Is qui tacet, non fatetur, ſed nec utique negare videtur. 131.
XLV. Inſpicimus in obſcuris, quod eſt veriſimilius, vel quod plerumque fieri conſuevit. 134.
XLVI. Is, qui in Jus ſuccedit alterius, eo jure, quo ille, uti debebit. ibid.
XLVII. Præſumitur ignorantia, ubi ſcientia non probatur. 138.
XLVIII. Locupletari non debet aliquis cum alterius injuria vel jactura. 139.
XLIX. In pœnis benignior eſt interpretatio facienda. 140.
L. Actus legitimi conditionem non recipiunt, neque diem. 141.
LI. Semel Deo dicatum non eſt ad uſus humanos ulterius transferendum. 144.
LII. Non præſtat impedimentum, quod de Jure non ſortitur effectum. 145.
LIII. Cui licet, quod eſt plus, licet utique, quod eſt minus. 148.
LIV. Qui prior eſt tempore, potior eſt jure. 149.
LV. Qui ſentit onus, ſentire debet commodum & econtra. 152.
LVI. In re communi potior eſt conditio prohibentis. 153.
LVII. Contra eum, qui legem dicere potuit apertiùs, interpretatio facienda. 155.
LVIII. Non eſt obligatorium contra bonos mores præſtitum juramentum. 156.
LIX. Dolo facit, qui petit, quod reſtituere oportet eundem. 158.
LX. Non eſt in mora, qui poteſt exceptione Legitimâ ſe tueri. 159.
LXI. Quod ob gratiam alicujus conceditur, non eſt in ejus diſpendium retorquendum. 161.
LXII. Nullus ex conſilio, dummodo fraudulentum non fuerit, obligatur. ibid.
LXIII. Exceptionem objiciens non videtur de intentione adverſarii confiteri. 164.
LXIV. Quæ contra Jus fiunt, debent utique pro infectis haberi. 167.
LXV. In pari delicto vel cauſa potior eſt conditio poſſidentis. 168.
LXVI. Cum non ſtat per eum, ad quem pertinet, quominus conditio impleatur, haberi debet perinde, ac ſi impleta fuiſſet. 169.
LXVII. Quod alicui ſuo non licet nomine, nec alieno licebit. 170.
LXVIII. Poteſt quis per alium, quod poteſt facere per ſe ipſum. 172.
LXIX. In malis promiſſis fidem non expedit ſervari. 174.
LXX. In alternativis debitoris eſt electio, & ſufficit alterũ adimpleri. 176.
LXXI. Qui ad agendum admittitur, eſt ad excipiendum multò magìs admittendus. 179.
LXXII. Qui facit per alium, eſt perinde, ac ſi faciat per ſeipſum. 180.
LXXIII. Factum legitimè retractari non debet, licet caſus poſtea eveniat, à quo non potuit inchoari. 183.
LXXIV. Quod alicui gratioſè conceditur, trahi non debet ab aliis in exemplum. 184.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

LXXV. Fruſtra ſibi fidem quis poſtulat ab eo ſervari, cui fidem à ſe præſtitam ſervare recuſat. 185.

LXXVI. Delictum perſonæ non debet in detrimentum Eccleſiæ redundare. 186.

LXXVII. Rationi congruit, ut ſuccedat in onere, qui ſubſtituitur in honore. 189.

LXXVIII. In Argumentum trahi nequeunt, quæ propter neceſſitatem aliquando ſunt conceſſa. 190.

LXXIX. Nemo poteſt plus juris transferre in alium, quàm ſibi competere dignoſcatur. 191.

LXXX. In toto partem non eſt dubium contineri. 193.

LXXXI. In generali conceſſione non veniunt ea, quæ quis non eſſet veriſimiliter in ſpecie conceſſurus. 195.

LXXXII. Qui contra jura mercatur, bonam fidem præſumitur non habere. 196.

LXXXIII. Bona fides non patitur, ut ſemel exactum iterum exigatur. 197.

LXXXIV. Cum quid una via prohibetur alicui, ad id aliâ non debet admitti. 199.

LXXXV. Contractus ex conventione Legem accipere dignoſcuntur. 201.

LXXXVI. Damnum, quod quis ſuâ culpâ ſentit, ſibi debet, non aliis imputare. 202.

LXXXVII. Infamibus portæ non pateant dignitatum. 204.

LXXXVIII. Certum eſt, quod is committat in legem, qui legis verba complectens, contra Legis nititur voluntatem. 206.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN